

Arrest

nr. 249 064 van 15 februari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 8 december 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 november 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 december 2019 dient verzoeker bij de Belgische autoriteiten een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: de commissaris-generaal) stelt op 29 januari 2020 vast dat dit verzoek onontvankelijk is, omdat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, met name Griekenland. Bij arrest van 24 september 2020 met nummer 241 383 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

Op 20 november 2020 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : [H.K.]

voornaam : [A.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30/01/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 24/09/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende uiteenzetting bij zijn middel:

"1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).

2. Verzoeker heeft de nationaliteit van Syrië, alwaar hij op [...] werd geboren te [...], in de buurt van de stad Kobani. Verzoeker is Koerd van origine.

Verzoeker is opgegroeid in Syrië, doch verbleef ook in Libanon waar hij werkte. Hij keerde in 2012 terug naar Syrië. Verzoeker diende zijn land te ontvluchten toen IS was opgerukt naar Kobani en de gevechten daar steeds heviger werden. Verzoeker vluchtte hierop naar Turkije om vervolgens door te reizen naar Griekenland.

De verzoekende partij werd door de Griekse autoriteiten erkend als vluchteling.

De verzoekende partij kon echter onmogelijk een menswaardig leven uitbouwen in Griekenland. De levensomstandigheden waren dermate slecht dat verzoeker niet in Griekenland kon blijven. Verzoeker was hierom genoodzaakt om, eenmaal hij zijn reisdocumenten had verkregen, verder te reizen in Europa.

Verzoeker kwam in België aan en diende op 3 december 2019 een verzoek in tot internationale bescherming.

Op 29 januari 2020 werd evenwel de beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij te weigeren. Haar verzoek tot internationale bescherming werd immers onontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet.

Onder punt C - pagina 3 - van de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 29 januari 2020 werd genoteerd als volgt:

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming geniet in Griekenland en bijgevolg niet kan worden teruggeleid naar Syrië.

Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest van 24 september 2020 (nr. 243.383).

Het staat derhalve vast dat de verzoekende partij niet kan worden overgebracht naar Syrië.

3. De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit (Syrië). De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft.

In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Syrië (“nationaliteit: Syrië”) en dit binnen een termijn van dertig dagen (“binnen 30 (dertig) dagen”). Nergens wordt - in het kader van de terugkeerverplichting - vermeld dat de verzoekende partij internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland en zich, derhalve, dient te begeven naar Griekenland.

Er wordt evenmin uitgesloten dat de verzoekende partij zal worden overgebracht naar Syrië, waardoor er een reëel risico is dat de verzoekende partij in een situatie zal terechtkomen in strijd met artikel 3 EVRM.

De situatie van de verzoekende partij is de verwerende partij nochtans voldoende bekend, gelet op de informatie in het administratief dossier en de beslissing van het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 29 januari 2020.

Er werd, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing, eveneens geen individueel en concreet onderzoek te verrichten of de verzoekende partij terecht zou komen in een situatie in strijd met artikel 3 EVRM omwille van de toekende vluchtelingenstatus in Griekenland.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt: “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte

behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Hierdoor schendt de gemachtigde artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.

4. Ondergeschiedt, wijst de verzoekende partij er op dat in de bestreden beslissing geen enkele overweging noch een motief te vinden is dat handelt over de persoonlijke situatie van de verzoekende partij, in het bijzonder de internationale bescherming die zij hebben verkregen in Griekenland.

Het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is de vaststelling dat het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij werd afgewezen en dat de verzoekende partij geen paspoort bezit met een geldig visum.

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met de verkregen internationale bescherming in Griekenland werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, in het bijzonder de terugkeerverplichting.

De verzoekende partij herinnert daarbij aan artikel 1, 6° Vreemdelingenwet: “beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”.

Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing, waaruit kan worden afgeleid dat met de verkregen internationale bescherming in Griekenland geen rekening werd gehouden door de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing.

Bovenvermelde verplichtingen, voortvloeiende uit artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, dient samen te worden gelezen met de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op welke manier met de verkregen internationale bescherming in Griekenland werd rekening gehouden bij het opleggen van de bestreden beslissing. Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing.

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

5. De verzoekende partij wijst verder op de gevolgen van de heersende crisis ingevolge Covid-19, aangezien de bestreden beslissing werd genomen in volle coronacrisis waarbij de pandemie bijzonder sterk aan kracht heeft gewonnen (20 november 2020).

Het is onverenigbaar met de federale maatregelen tegen het coronavirus, met de menselijke waardigheid van de verzoekende partij en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat de verzoekende partij gedwongen wordt om thans het grondgebied te verlaten. Elke verplaatsing dient te worden vermeden. Bovendien zijn de grenzen grotendeels gesloten en zijn de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten bijzonder beperkt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder zijn gezondheidstoestand) wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 3 van het EVRM luidt

bovendien als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, aangezien op geen enkele wijze met de gevolgen van de heersende coronacrisis werd rekening gehouden door verweerder.

Ondergeschikt, in de mate dat verweerder alsnog met bovenvermelde elementen zou hebben rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat minstens de formele motiveringsverplichting wordt geschonden.

Met de huidige federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid voor verzoeker om het grondgebied te verlaten werd op geen enkele manier rekening gehouden door verweerder. Geen enkel motief werd hiertoe opgenomen in de bestreden beslissing. Het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is de vaststelling dat het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker werd afgewezen en dat verzoeker geen paspoort bezit met een geldig visum.

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet."

2.2. Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissing valt onder het toepassingsgebied van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze bepalingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven weer op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt verwezen naar artikel 52/3, § 1 in samenhang met artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, als juridische grond waarop het bestreden bevel steunt. Verder wordt gemotiveerd dat de commissaris-generaal een negatieve beslissing heeft genomen inzake verzoekers verzoek om internationale bescherming, dat het beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad en dat verzoeker in België verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort met geldig visum.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze voorziene motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker voert aan dat elk motief ontbreekt inzake de internationale bescherming die hij reeds verkreeg in Griekenland en hij stelt dat hij bijgevolg niet kan begrijpen op welke wijze dit gegeven in rekening is gebracht. Hij acht een motivering hieromtrent nodig in het licht van artikel 3 van het EVRM. Er wordt in de bestreden beslissing evenwel uitdrukkelijk verwezen naar de beslissingen die inzake het door verzoeker in België ingediende verzoek om internationale bescherming zijn genomen, en in het kader waarvan reeds is vastgesteld dat hij inderdaad internationale bescherming geniet in Griekenland, dat hij geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hij reeds geniet in Griekenland en dat niet blijkt dat zijn levensomstandigheden in dit land als onmenselijk of vernederend zijn te beschouwen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing nog bijkomend diende te worden gemotiveerd omtrent de internationale bescherming die hij geniet in Griekenland, nu reeds werd vastgesteld dat hij zonder miskenning van artikel 3 van het EVRM kan terugkeren naar dit land. In tegenstelling tot hetgeen hij voorhoudt, legt de bestreden beslissing verzoeker verder geenszins de verplichting op om terug te keren naar Syrië. Hierop wordt verder nog ingegaan. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de in de bestreden beslissing voorziene motivering niet kon volstaan of dat nog enige verdere motivering in het licht van artikel 3 van het EVRM was vereist.

Verzoeker maakt ook geenszins aannemelijk dat in de bestreden beslissing enige formele motivering zich opdrong inzake de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, zijnde het gezins- of familieleven, het hoger belang van het kind of de gezondheidstoestand. In dit verband volstaat het vast

te stellen dat nergens uit blijkt dat verzoeker een gezins- of familieleden en/of kinderen heeft of dat hij lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek die relevant is in het kader van de terugkeer naar Griekenland. Hij geeft dit zelf ook op geen enkele wijze aan. Hij kan dan ook moeilijk voorhouden dat hieromtrent enige motivering in de bestreden beslissing was vereist.

Waar verzoeker ten slotte van mening is dat de formele motiveringsplicht is geschonden doordat geen motief betreffende de federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid om het grondgebied te verlaten is opgenomen in de bestreden beslissing, kan hij evenmin overtuigen. Er blijkt niet dat de genomen federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus op zich verhinderen dat de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling wordt vastgesteld en een terugkeerverplichting wordt opgelegd. Ook blijkt geenszins dat als gevolg van deze maatregelen, dit virus of enige andere reden de genomen beslissing onmogelijk kan worden uitgevoerd. Hierop wordt verder nog ingegaan. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat in dit verband concrete motieven dienden te worden opgenomen in de bestreden beslissing of de voorziene motivering niet kon volstaan om hem voldoende in te lichten zodat hij zijn beroepsrecht op nuttige wijze kon aanwenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Zoals verzoeker stelt, vormt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Verzoeker kan eveneens worden gevolgd waar hij aangeeft dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet hogere rechtsnormen zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM weerspiegelt.

Verzoeker geeft niet aan dat hij een gezins- of familieleden en/of kinderen heeft of dat hij lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek die relevant is in het kader van de terugkeer naar Griekenland, zodat niet valt in te zien op welke basis een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aan de orde is.

Een en ander werd ook zo vastgesteld door verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing. Zo bevat het administratief dossier een evaluatienota opgesteld op 20 november 2020, waarin kan worden gelezen als volgt:

“- Hoger belang van het kind: betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.12/12/2019) ongehuwd te zijn. Betrokkene verklaarde ook geen in België of in een andere Lidstaat van de EU verblijvende minderjarige kinderen te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.
- Gezins- en familieleden: betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.12/12/2019) geen familieleden in België of in een andere Lidstaat van de EU te hebben. Tot op heden blijkt hierin geen veranderingen in het administratief dossier van betrokkene.
- Gezondheidstoestand: geen medische elementen in het dossier, geen medische attesten voorgelegd.
- Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Griekenland en zal dus niet verwijderd worden naar zijn land van herkomst.
Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Bijgevolg heeft verweerder, voor het nemen van de bestreden beslissing, wel degelijk de elementen inzake artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in overweging genomen, maar vastgesteld dat er geen elementen zijn die een terugkeer naar Griekenland verhinderen.

In zoverre verzoeker aangeeft dat overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de gevolgen van de heersende crisis ingevolge covid-19 in rekening dienden te worden gebracht, merkt de Raad op dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij door het virus is besmet of symptomen heeft en een

medische behandeling nodig heeft. Verzoeker laat ook na om aan te tonen dat hij een risicopatiënt zou zijn. Er blijkt dan ook geenszins dat op grond van verzoekers gezondheidstoestand specifiek rekening diende te worden gehouden met de huidige coronapandemie.

Er blijkt niet dat verweerder enig dienstig gegeven buiten beschouwing zou hebben gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.4. Wat de opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM betreft, wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker indiende in België op 29 januari 2020 door de commissaris-generaal onontvankelijk werd verklaard, omdat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in Griekenland. De commissaris-generaal stelde in zijn beslissing onder meer als volgt: *“Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten. Wat betreft uw verklaringen over uw verblijf in Griekenland kon u niet aannemelijk maken dat uw levensomstandigheden aldaar zodanig ondermaats zouden zijn dat er dient gewag gemaakt te worden van een onmenselijke of vernederende levensstandaard.”* Verzoekers beroep tegen deze beslissing werd op 24 september 2020 door de Raad verworpen. De Raad stelde vast dat verzoeker het vermoeden dat personen die internationale bescherming genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie er worden behandeld in overeenstemming met de fundamentele vereisten van onder meer het EVRM, waaronder dus artikel 3 van dit verdrag, in zijn geval niet kon weerleggen.

Verzoeker is evenwel van mening dat hij door de bestreden beslissing wordt verplicht om terug te keren naar zijn land van herkomst, Syrië. Hij gaat er hierbij echter aan voorbij dat er in het bestreden bevel op wordt gewezen dat hij het grondgebied van België moet verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, *“tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”*. Verder wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwezen naar de genomen beslissingen inzake het door verzoeker in België ingediende verzoek om internationale bescherming, waarin reeds is vastgesteld dat hij internationale bescherming geniet in Griekenland, dat hij in deze hoedanigheid verblijfsgerechtigd is in dit land en dat hij kan terugkeren naar deze lidstaat van de Europese Unie zonder dat hij hierbij het risico loopt op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Bijgevolg beoogt de bestreden beslissing een (vrijwillige) terugkeer van verzoeker naar Griekenland als zijnde het land waar hij internationale bescherming geniet en in deze hoedanigheid verblijfsgerechtigd is, niet naar Syrië. Dit alles vindt ook bevestiging in de reeds besproken evaluatienota die zich bevindt in het administratief dossier en die erop wijst dat *“[b]etrokkene [...] reeds internationale bescherming [geniet] in Griekenland en [...] dus niet verwijderd [zal] worden naar zijn land van herkomst.”* Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat zijn internationale beschermingsstatus in Griekenland niet in rekening is gebracht en kan evenmin worden gevolgd in zijn standpunt dat de bestreden beslissing hem verplicht om terug te keren naar Syrië. Op geen enkele wijze toont verzoeker aan dat hij is verhinderd om in uitvoering van de bestreden beslissing terug te keren naar Griekenland, waar hij internationale bescherming geniet. Door het louter opnieuw stellen dat hij in Griekenland geen menswaardig bestaan kon opbouwen, brengt verzoeker geen nieuwe elementen naar voor die afbreuk kunnen doen aan de reeds gedane beoordeling dat hij bij een terugkeer naar Griekenland niet zal worden blootgesteld aan een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Een en ander werd reeds grondig onderzocht. Het loutere feit dat in de bestreden beslissing bij de identificatie de nationaliteit van verzoeker wordt vermeld, zijnde Syrië, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Verzoekers betoog over een risico op schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Syrië is in de voorliggende omstandigheden niet dienstig.

Verzoeker wijst verder op de gevolgen van de heersende crisis ingevolge covid-19 nu de bestreden beslissing werd getroffen in volle coronacrisis. Hij is van mening dat het onverenigbaar is met de federale maatregelen ter bestrijding van dit coronavirus, met zijn menselijke waardigheid en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, om actueel te worden gedwongen het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat de grenzen grotendeels zijn gesloten en de mogelijkheden om het

grondgebied te verlaten bijzonder beperkt zijn. Met dit alles is volgens hem ten onrechte geen rekening gehouden.

Het feit dat er in België specifieke maatregelen zijn genomen voor de volksgezondheid ter bestrijding van de verspreiding van het coronavirus, brengt niet met zich mee dat de bestreden beslissing daardoor onwettig zou zijn. Er wordt benadrukt dat de genomen maatregelen tijdelijk zijn en dat geenszins blijkt dat deze op zich kunnen beletten dat de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling wordt vastgesteld en een terugkeerverplichting wordt opgelegd. Verzoeker maakt geenszins concreet aannemelijk dat de bestreden beslissing hem verplicht de genomen federale maatregelen ter bestrijding van de coronacrisis te overtreden of dat deze hiermee onverenigbaar is. Evenmin toont verzoeker concreet aan dat alle grensoverschrijdende verkeer onmogelijk was en is en/of hij onmogelijk kon en kan terugkeren naar Griekenland waar hij een verblijfsrecht heeft als erkend vluchteling.

De Raad wijst er nog op dat, zelfs indien verzoeker alsnog zou kunnen aantonen dat hij omwille van de covid-19-pandemie onmogelijk op korte termijn gevolg kon geven aan het bestreden bevel, dan nog het hem vrij stond en staat om een verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek te vragen met toepassing van artikel 74/14, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt: *“Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.”*

Daarnaast blijkt nog niet dat de bestreden beslissing, of de tenuitvoerlegging hiervan, strijdig is met verzoekers menselijke waardigheid of de volksgezondheid. Zoals reeds werd vastgesteld, maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij door het virus is besmet of symptomen heeft en een medische behandeling nodig heeft. Verzoeker laat ook na om aan te tonen dat hij een risicopatiënt zou zijn. Hij toont ook niet aan dat een terugkeer naar Griekenland niet met de nodige voorzorgsmaatregelen gepaard kan gaan en evenmin dat in Griekenland de situatie op het vlak van corona niet onder controle is of dat er sprake is van een onbeheersbare gezondheidscrisis. Hij maakt, louter door het feit dat hij vanuit België dient terug te keren naar Griekenland, niet aannemelijk dat hij aldaar riskeert een onmenselijke of vernederende behandeling te ondergaan. Bovendien is het risico op besmetting louter hypothetisch en is het eigen aan een pandemie dat er wereldwijd een risico is op een besmetting. Verzoeker toont niet aan dat er in Griekenland een aanzienlijk groter risico is op een besmetting dan dat dit in België het geval is.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Zoals volgt uit de voorgaande bespreking blijkt niet dat verweerder enig dienstig gegeven over het hoofd heeft gezien bij het treffen van de bestreden beslissing. Verzoeker maakt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk.

2.7. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS